

Дякую, що поділилася

КУПИТИ

Остання розмова Деніела Розенберґа та Лії Коен-Джексон — чотирнадцять років тому в літньому таборі — поклала край їхній дружбі. Доки одного дня вони не опинилися поруч у літаку. Попри велике бажання Лії уникнути спілкування з Деніелом, доля знову зводить їх разом. Вони мешкають в одному місті, в одному районі і... мають працювати над спільним проєктом.

З кожною зустріччю «хімія» між Деніелом і Лією лише наростає і розмови про ситуацію в літньому таборі вже не уникнути. Як не уникнути й інших подробиць з життя кожного з них. Ця вразливість і відвертість робить їх справжніми друзями. Та чи прагнуть вони обоє лише дружби?

Розділ 1

— АГА, КОЕН-ДЖЕКСОН? Що ж, досить дивне поєднання.

Лія підвела погляд. Сусід у літаку побачив її прізвище та ім'я, виведене курсивом на обкладинці планера. Він поглянув на неї. На вустах вирає легка усмішка, наче її прізвище його смішить. Лії до цього не звикати, але зараз вона просто Не В Настрої.

Сьогодні Лія ледь не спізнилася на літак. Хоч вона і спромоглася виїхати в аеропорт завчасно, що дуже незвично для людини, яка росла десь на перетині поясного часу євреїв та темношкірих, але туман мав свої плани.

Карл (Нін розповіли їй, що туман у Сан-Франциско має ім'я) зазвичай розвіюється після світанку, але сьогодні він був густіший і вперто не зникав. Тож вона, Нін і Рінго Старр (коханий «фольксваген бітл» її найкращих друзів теж мав ім'я) опинилися в пастці за сімома машинами.

Нін нервово висували голову з вікна кожні сорок п'ять секунд, щоб оцінити дорожній рух, якого не існувало.

На лінії висадки Нін пошкодували Лію і не почали проголошувати сльозливу промову на прощання. Натомість вони без слів відтягнули до Лії своє праве вухо.

Вона погодилася на такий компроміс, тому вони стукнулися парними сережками-зіроньками на мочках. Таким було таємне «вухостискання» цих двох із часів одного п'яного вечора в «Алієн пірсинг і тату» десь сім років тому. Врешті Лія бігла до свого гейту, і варто наголосити, що їй довелося пожертвувати бейглом, якого хотіла купити перед посадкою.

Коли вона сіла на своє місце й побачила, що сусід поруч — одноліток, то полегшено видихнула (не те щоб Лія мала задишку, просто ненавиділа бігати). З її везінням вона припускала, що поруч опиниться вересклива дитина, або, не дай боже, говіркий старигань. Лія подумала, що сусідство з однолітком означатиме кілька годин тиші, якраз щоб похруммати безкоштовними брецелями та випити імбирного елю.

Очевидно, вона помилялась.

Лія пильно його оглянула: високі вилиці, легкий вигин носа, мигдалевидні очі кольору паленого меду. Він білошкірий і східно-азійського походження. Кореець — припустила вона й одразу дала собі ментального стусана за намагання вгадати етнічну приналежність. Він же щойно зробив те саме з нею, тому Лія дала собі ще одного стусана за відчуття провини. Метафоричні удари почали братися синцями.

Звідки він родом? Деся звідти, де він став достатньо культурно грамотним, щоб правдиво підмітити походження її прізвища (Коен — точно єврейське, а Джексон — точно ні), та водночас недостатньо, щоб бути спокійним чи хоча б розуміти, що варто придушити свій шок. Чи взагалі змовчати і не казати щось типу: «Ти очевидно темношкіра й безсумнівно єврейка? Оце дивина!».

І це не беручи до уваги, що хлопець його віку, напевно, вивчив добрячу частину дискографії Дрейка напам'ять.

Лія зиркнула на годинник. Вони приземляться в аеропорту О'Гара аж через годину й п'ятнадцять хвилин.

Може, він виріс у Затоці. Може, він ходив у школу, де більшість учнів були східними азійцями, і де ніхто не мав нічого проти його імені чи батьків і не кидав косих поглядів у його бік. Ці думки штрикнули болючим уколом заздрощів. Та все ж, він-то мав подумати двічі перед тим, як говорити.

— Як влучно підмічено, — почала Лія солоденьким голосом. Вона навмисне зиркнула на стикер із секвою на його лептопі й аж тоді подивилася йому у вічі: — Стенфорд мусить пишатися такими спостережливими випускниками.

Усмішка зникла з його обличчя, і він махнув рукою, ніби стираючи свої слова, відкривши рот. Лія, досі Не В Настрої, відкидає його спробу закувати.

Вона стиснула губи.

— Тоді розкажи мені, як правильно бути людиною змішаного походження? Ти, значить, нормальний, а інші — диваки?

Він опустил ошелешений погляд на свої руки. Лія розпливлася в самовдоволеній посмішці: мети досягнуто.

— Це не зовсім... — він важко зітхнув, аж плечі опустилися. Він, очевидно, обдумував свою відповідь. — Вибач, — пробурмотів він, почервонівши.

Лія кивнула і сховала планер у сумку. Вона не пам'ятає, навіщо взагалі його діставала. Дівчина відвернулася від нього, злість гаряче розтікалася по шиї. За кілька хвилин її серцебиття вирівнялося, гнівна атмосфера розсіялася. Злість перетворилася на сором. Вона підняла шторку ілюмінатора й подивилась туди. Густий білий туман огорнув літак, простір навколо невидимий людському оку. Вона заплющила очі та уявила, як ширяє над тим простором, відділившись від бурчання свого живота.

Це так на неї схоже. Знуджена до смерті (і водночас неймовірно зайнята) на роботі, останні три тижні вона рахувала секунди до рейсу на вихідних до Дня незалежності. Вона ще навіть не приземлилася вдома, а вже така нещасна. Новий рекорд.

Може, варто щось сказати. Не тому, що вона неправа (якраз навпаки, але її сердитий вигляд взагалі не допомагав), а тому, що незручність зависла в повітрі й ось-ось задушить її. Вона кинула на нього погляд. Він пропалює очима журнал GQ, брови злегка нахмурені. Хлопець зіплює та розціплює щелепи (гострі риси, свіжопоголений), коли перегортає сторінку. Цей рух змушує Лію опустити погляд на його руки, а потім на долоні. Вона помічає штрихи чорнила під закоченими рукавами. Його пальці довгі та міцні, а на мізинчику красується срібне колечко.

Вона відводить погляд, аби він не помітив, як вона витріщається. Цей хлопець беззаперечно красень. Якби ж тільки він зачекав до висадки з літака і тоді озвучив своє дурне спостереження, то останню годину цього тюремного вироку вона могла б насолоджуватися виглядом того, як він облизує верхню губу під час читання, а не роздумувати над тим, яким аварійним виходом краще скористатися.

Може, їй варто подрімати. Суміші кави та імбирного елю в її шлунку не до вподоби ця ідея. Тепер вона вже не впевнена, що переможе після посадки: потреба поїсти чи подихати свіжим повітрям. Цілком можливо, що Лія сяде на пізніший шатл до економ-паркінгу, щоб заплатити зайвих два долари за сендвіч капрезе.

КУПИТИ